

ČAJ

Pro chvíle pohody

LEDEN 2009

Časopis Autorů Jičínska

Chladné ráno

**Je zase ráno v jinovatce
Bílá větev do ptačího zpěvu
zebe
Modré nebe za obzorem spí
Někoho mi připomíná
krajina otevřená
jako dlaň**

Věra Kopecká

28

Vážení čtenáři,

zase bereme do dlaní novou dosud nepopsanou knihu nového roku, jsme plni očekávání, napětí, předsevzetí a ptáme se: Jaký ten rok 2009 bude?

Nejsem věštec, ale pokud se budu moci přičinit, tak slibuji, že opět v roce 2009 se budete setkávat s Časopisem Autorů Jičínska pro chvíle pohody, zkráceně s ČAJem, který se Vám bude snažit zpříjemnit dvanáct měsíců, pro někoho úspěšných, pro někoho méně, ale proto je tady ČAJ, aby zahnal chmury na duši i na těle.

Lednová nabídka je skromnější, co se počtu autorů týče, ale vydatně hutná. Jako host se představí broumovská básniřka a organizátorka tamních česko – polských dnů poezie Věra Kopecká. Protože si její tvorby vážím, věnoval jsem ji hodně prostoru. A doufám, že i přes úvodní báseň Chladné ráno, Vás její poezie zahřeje.

Do skromné lednové nabídky jsem přibalil i svoje dílka, která se snad k těch Věřiným budou hodit.

Tak vykročte do nového roku tou správnou nohou a dobrou chutí, vlastně DOBRÉ POČTENÍ! Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Věra KOPECKÁ

- poezie (3 - 10)

Václav FRANC

- Setkání (11-12)

- Zimní chvění (12)

HOST ČAJE:

Věra Kopecká (1951 v Turnově) – Vyrůstala v Jablonci, kde vystudovala gymnázium.

Potom Matematicko-fyzikální fakultu na Karlově univerzitě v Praze, obor učitelství matematiky a deskriptivní geometrie. V letech 1980 – 1985 absolvovala na Lidové konzervatoři v Praze obory umělecký přednes, divadlo poezie a literární tvorba.

Poezii píše od studentských let. Knižně debutovala ve sbírce několika autorů „Prvovýstupy“ (nakladatelství Kruh, 1989). Spolupracuje s polskými autory zejména z Nové Rudy a Walbřichu. Organizuje v Broumově „Dny poezie“, setkání básníků z literárních klubů z Česka a z Polska (od r. 2000). Je členkou Východočeského střediska Obce spisovatelů (2006).

V nakladatelství Broumovsko vyšly její sbírky Kámen a světlo (1997), Kolumbus v Posázaví (1997) a Na slepé koleji láska (1998), nakladatelství Pražská imaginace vydalo sbírku Malá obrazárna ticha (2000). Vlastním nákladem vydala sbírky O snech a vině (1992), Nekonečný život (1998), Převržená hnízda (1999), Za oponou noc (2000), Toulavý měsíc (2001) Hořce (2003), Stepní běžec (2006) a Vybírání kamenů (2007).

Dvojazyčně, polsko – česky, vyšla sbírka Podzimní poselství, kterou vydal Organizační výbor Polsko – českých dnů křesťanské kultury, Nová Ruda 2002, přeložil Kryštof Karvovský. Táž sbírka vyšla v publikaci „Tworcy pogranicza polsko-czeskiego“, vydavatelství Zemla Klodzka, Nová Ruda, 2005. Verše z této sbírky byly inscenovány polským souborem (JaworzynaSlaska 2004). Z polského jazyka přeložila verše Kazimierze Burnata, které v její redakci vyšly v knize Za obzor (2008, Agentura pro rozvoj Borumovska) a vietnamského básníka žijícího v Polsku Lam Quang My, rovněž v její redakci a s jejími ilustracemi v knize Zatoulaná píseň (2008, Agentura pro rozvoj Borumovska).

Vedle poezie se zajímá o fotografii krajiny. Měla několik výstav – v Nové Rudě, v Broumově, několikrát v Mělníce, v Náchodě, Bogušově, Swidnici, Walbřichu.

ČAJ pro chvíle pohody

č. 28, leden 2009, ročník VIII

Vydáno 5. ledna 2009 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

Věra Kopecká : haiku ze sbírky Toulavý měsíc

Skřípění ledu
nocí pukající kry
drcená voda

Na stopkách sadu
krvavá šťavnatá tma
Zrající višně

Netopýr ticha
Zbloudilí chodec noci
Za mraky měsíc

Mocný křik ticha
rozdrtil noc na střepy
Padají hvězdy

Krájím černou noc
Ovečky pobíhají
polekaně tmou

Máš v očích květy
motýly usměvavé
přání být darem

Vešel jsi a mír
dal pít řekám bez vody
Noc kouzel Dny snů

Přijímám tvůj dar
Jsem dlaň hlíny v níž klíčí
naše dny příští

Bloudíme spolu
kolem dokola bolu
Bojíme se ptát

Jsem tvých snů a slov
básní nenarozených
růže vadnoucí

Skřiváncí píseň
Sladký předpokoj noci
naš večer v polích

Oči jsou okna
dlaně prostřený stůl a
sůl chléb i voda

Polem letí mrak
Poličkuje obilí
V blecích mizíš mi

Modrý rozrazil
prochází pěšinami
Lékař na cestách

Okatým svatým
omývá potok nohy
modrým pomněnkám

Zlato na louce
rozkvetlé pampelišky
Zítřka šedivé

Tichá chudobka
po celý rok rozdává
louce sedm krás

Květy kopretin
Nevinné bílé listky
k zemi padají

Šeptá na stráni
maminčino vyznání
materiďouška

Skřivan vynesl
na svých křídlech k nebesům
průzračnou píseň

Bílí beránci
modrou trávu spásají
Stín spí v kapradí

Králičí život
když z nebe padá káň
jak kámen na zem

Rozbité světlo
Slepovaný stín v síti
pavoučí se tmí

Za nehty měsíc
uvízl modrému dni
Slunce nežárí

Pokácený les
Výdech pryskyřice a
veliké prázdno

Po hlavě chodí
stromy alejí a stesk
nemá hranice

Věra Kopecká : Verše ze sbírky Stepní běžec

*Cesta se loudá do skal
Je chromá po pádech
Penízky propadané listím sbírá
do kopce těžce lapá dech*

*Ticho na čtyři uzly zavázané
od hvězdy k hvězdě loudá se
někdy mu slza na zem spadne
a rozbije se o kámen*

*Ospalé ráno tlačí můra
Na střepech sotva někdo spí
Den utnul hlavu nočním smutkům
Tiše teď do tmy krvácí*

*Za prahem noci šeptá úsvit
svá ustaraná vyznání
Někdo se jenom dotkne ruky
Někdo nás touží vyvlastnit*

*Ráno už okna otevírá
a do pokoje vchází chlad
Zebavé zimě roste síla
Kam budeme se chodit hrát*

*Na hranách jinovatek
slunce rozbité do střepů
Na ostnech stesku
jiskří zbytky snů*

*Suk noci měsíc
Slunce slepecká hůl dne
Sbíhavé stíny dní
vrávoravě bloudí podél zdí*

*Na stěně bílý stín
a ohnutý hřebík rezavý
Po nás
hrob a kříž*

*Děšť stepoval ve spadáném listí
Vítr tleskal ve větvích
U cesty rděly se šípky
co v noci mrazem zesládly*

*Mrak jako černý pes
s jazykem vyplazeným
krajem běží
lízá zemi*

*Už byl tak daleko
že necítil bolest
ani cizí
ani svou*

*Beránci stesku
po lávce ke snu jdou
jako dny týdny roky
v řadě za sebou*

*Do tenkých vláken snů
chytali jsme rosu
A krupobití velkých slov
trhalo sítě o překot*

*Měsíc padal k zemi
kosil tmu
vytínal záseky
do stromů*

*Stříbro úplňkové noci
uvízlo za výstřihem
krajiny a zebe
Ticho měsícem pokácené*

*Noc rozspala hvězdy
Slova se slétla
jak ptáci do krmítka
Vyzobávají samotu*

*Prázdné dlaně
Prázdný klín
Ticho nakrojené
Veršem Mlčení*

*Oblaky do šedi
oděný den
všechny jarní lži
jsou pod sněhem*

*S každým
koho ztrácím
dostává samota
rozměr navíc*

*Chtěla jsem počítat ovečky
rozutekly se kdo ví kam
Sedím tu sama nad lávkou
a vzpomínám*

Věra Kopecká : Z připravovaného cyklu šestiverší

Cesta v polích
znamenaná křížky
vzkazy zapomenuté zítřky
Člověčí hřbet
ohýbaný
křížky let

Voda odnáší
ušmudlaná prostěradla
z polí pryč k vyprání
Šedá obloha zvodlá
válí se po kopcích
a padá padá nám na hlavy

Dnes mi měsíček leze
rovnou do postele
záletník jeden
Studené ruce má
i když se usmívá
přece zebe

Všechno je jinak
Samota převlečená
za nahé stromy
Žádný sníh
Žádné jiskřící stopy
Zima? Jaro? Kdo ví ...

Spěcháš kdo ví kam
Znám zkratku
co vede odnikud
do nikam
Nikdo tam není
jenom zapomnění

Na zádech
cizí dech
Kdo se ohlédne
zkamení
Zastavím se
a nechám předejít

Tma mluví
Po zdech píše dlouhými stíny
Co krok to napínáček
do chodidel ticha
Napjatě poslouchám tajím dech
a nerozumím

Celou noc pavouci navlékali
náhrdelníky z rosy
na kmeney bříz a osik
Ráno přišel zlatník
Pozlatil
A skryl

Zamilovala jsem se do krajiny
Kamarádím se zajíci
bažanty veverkami
s větrem v poli
Toleruji krtky a hraboše v zahrádce
I pár dobrých přátel mám

Plameny olizují stín
Na popel rozpadá se den
Do větví prosakuje nebe
Nekonečné pobřeží nevyčtených vět
Z řečí hořícího dřeva
se sotva nasýtím

Mezi verše přikradl se stín
Rým rozložený do slziček do květin
po slabikách padá z řádků
Nepohrdám přátelstvím
Ale ještě stále loudím
na životě lásku

Tak něžný teskný křik
jak úzkost hnízd
vyluzují káňata
Vábnička smrti
Králičí život na vlásku
A velký šedý stín

Orion rozkročený na obloze
je můj společník
Hlídá mi dům a zahradu
a stesk
Ani se nepohne
aby mě políbil

Klíčovou dírkou nebe
nahlížejí hvězdy do mých snů
Studené opuštěné jim se nesní
Klíček odmyká tmou osamění
Zdobí mi cesty drahokamy slz
Klopýtám jimi než procitnu

Klavírní koncert

V. Županovi

Pod tíhou baroka
modeloval píseň
jak sochy na ochozech
Ticho svlečené do naha
na prahu tmy
Hudbou modeloval chrám
Klenba se rozestoupila
Padaly tóny
k nebi
ke hvězdám

*kostel Sv. Vojtěcha
3. prosince 2005*

Měsíc nad klášterní zahradou

Nad klášterní zahradou
visí měsíc
Sotva dospěl
a přece pamatuje
vzdechy cel
touhy přibité na kříži
i kříž
uvězněných jeptišek
Zahrada stárne
jen měsíc ne
Stříbrnými pažemi
podpírá chátrající zeď

Harfenice

Pavouci prstů
putují
pavučinou strun
Korálky tónů
navlékají do písni
dávných předků
kamenů a run

V Zaječí rokli

Mech na kmenech
Zelená pokrývka skal
Podušky naplněné deštěm
Křehký vzkaz
z dávnověku Země

Hledání

Objevuji cesty
které nevedou k cíli
Kouzlo hledání
Někdy je jich příliš

Značky

Znaky vyryté do skal
vzkaz předků
které nepamatujeme
aby poutník nebloudil
Podaná ruka
Minulost trpělivě
smývaná dešti
Pomohou nám nesejít z cesty
k našemu uspěchanému štěstí?

Cestou do skal

Poštolka zavěšená nad polem
Jak dětská hračka
ze stropu
vesmírného pokoje
Nese smrt
Aby zachovala život
Svůj

Cesta domů

Pískovcové věže
střeží cestu k nám
Chrám ticha nad údolím
pastelových barev
země a polí
měsícem postříbřený
Po cestě předky vyšlapané
nеспěchám
a nezabloudím
cestou k nám

Křížky

Duše v oblacích
tělo jako kříž
Křížek ke křížku
vyšívám den za dnem
křížky let
křížky přátel
co opustili svět

Na čekané

Nitku za nitkou
měsíc mraky páře
Ze stříbrných vláken
spřádá noc
čelenky hvězd
a básně

Čekám až spadne
z oblohy popsany list
Čekám a vítr hartusí
že marně marně

Tonoucí

Kříženec spánku
a nespavosti
je můj verš
Propadám se na dno slov
tůň bezedná
duší objímá
rukama nohama hrabu
lokám tmou
drtím vodu
zamotávám se
do lián a chaluh
zdivočelých myšlenek
představ snů
když nepopadnu dech
tak utonu

Perseidy

Jen můra ťukla na okno
úlomky křídel
prosba němého

Hořící listy vesmíru
palčivý dotek dálky
útěk tmou

Co zůstane
skryje zem

Co zůstane
co neshoří
v atmosféře času

v atmosféře věčnosti
jíž řítíme se

úlomky hvězd a prach
Co zbude z nás

Chladné ráno

Je zase ráno v jinovatce
Bílá větev do ptačího zpěvu zebe
Modré nebe za obzorem spí

Někoho mi připomíná
krajina otevřená
jako dlaň

Jistoty

Potok je stále stejný
nezměnil směr
Stále teče voda z kopce
a Polárka ukazuje na sever
Alespoň něco máme jisté
vedle smrti
a křivých zrcadel

Noční bouře

Dlouhý němý výkřik měsíce
dotkl se ticha

Noc přivřela víčka
Stýská se snům

Noc nakrojená bleskem
Paličky deště
paličkují tmou

Jen tak

Jen tak
šeptám tmě
a stín
vedle mě
tichounce
spí
ani nehlesne
Klopýtám slovy
o tikot hodin
a nevím
zda jsem
stín stínu
nebo sen

Usínají – napříč časem

Usínají

Ona

rozkvetlá louka
modré nadýchané nebe
ustlané měkce
pod hlavou

On

horský vodopád
padající do vlídné náruče
mechů a trav

Ticho voní milováním
a tma je mazlivá

Usínají

Ona

uštvaná laň
starostlivě konejší
dětský pláč a křik

On

přetékájící touhou
majetnický a smyslný
neklidný jako zvon

Ticho mezi nimi
narůstá
roste jako zeď
jako vlčí tma

Usínají

On

utonulý
ve zlatém
chmelovém moři
jako bora bouří

Ona

na udičce zoufalství
se zmítá
v hospodských výparech
jeho dechu

Noc je neprostupná zeď

Usínají

Každý sám

a objímá je
jenom tma
studená a zlá

Česání ovoce

V dlaních potězkávám
oblost léta

Sytím se vůní
Na lících jablek
ještě neoschly
sluneční polibky
Země se podělila
o víno i o chléb

A co my?

Mlhy

Velbloudátka mraků
sklání hlavy
k zlatým dunám
spadaného listí
Vítr volá na poutníky
Den s přivřenými víčky
o bíle holi šlape do kaluží
bloudí namoklými poli
Ticho šedě mží
a samota roste
jak houby po dešti

Podzim

Pod zemí
klín a klid
tlení
zrání vín
dozrávající mlčení
stín výčítky
dlouhý
až k pohrdání
vzdech a stesk
vadnoucích květů
blátivých cest
nářek větru
v nahých větvích
hořící stromořadí
zimnice noci
údiv úplňku
nekonečný
polibek tmy

Věra KOPECKÁ: z nových veršů

Cesta za poklady

Probírám se tvými verši
rozcuchanými vlasy myšlenek
Slyším ozvěnu tvého hlasu
jak buší
na přibouchnutá vrátka svědomí
otylých hluchých

Smyčec hladí struny
dodává nový řád
oprýskanému baroku
v uspěchaných dnech

Voda maluje
na stěnu pod oknem
anděla s trpkým úsměvem

Stojíš za zdi kostela
a nasloucháš

U Cíglu

Na hladině plavou stromy
koruny rozprostřené jako dlaň
Kolemjdoucí slunce
o almužnu prosí
po očku sledují
své pyšné vzory
na břehu rybníka
Na dlani labuť přistála
z broumovského znaku
s cípem modré oblohy
na křídlech na zobáku
Rozechvělé větve
se tříští vzrušením
V mé dlani leží už jen stín
skončeného letu

Nevíš

Nevíš
že pro tebe nespím
že pro tebe trhám hvězdy
a lístky květin
uprosila jsem
aby svou vůni vydechly

tobě do oken

Křížovatky

Odkládali jsme slova
jak nedopité šálky
Slovo za slovem
po lžičkách
sladký jed
Stesk jako soumrak
kradl se pokojem

Odkládali jsme slova
jak prázdné sklenky
V kterých jen ticho
doznívá nocí
Plíživý stesk
přebíjeli jsme
drsným humorem

Ráno padal déšť
na křížovatku cest
která nás rozváděla
do různých koutů světa

Křížovatka
Podané ruce
a nakročení
na staré známé cesty
domů

Příboj

Kruh ticha
rozlámal vítr
do šumění vln
Nalehla vlna na břeh
Vášnivě vzedmula se
Milostný akt
moře s pobřežím
Slastně vydechují
slanou tříšť

Úctování

Uvízla jsem
na mělčině
Sny mé
na písek zvětraly
A lásky
jako kuličky
rozkutálely se
po kraji

SETKÁNÍ

Václav FRANC

Vlak se houpal na vlnách týdne plynoucího na konečnou. Nedělní podvečer dýchal rudnoucímu slunci na obzoru do tváře a větřík se snažil o pár chvil prodloužit den.

S myšlenkami mířícími do terče nastávajícího týdne jsem se usadil v kupé. Krajina za okny ubíhala stejně jako záběr kameramana na plátně kina. Výjevy všedního života, dívka mávajcí za ujíždějícím chlapcem, stařec s hůlkou opatrně našlapující na peróně, muž s krabicí, šikovně si klestící cestu nástupištěm. Mezi lidmi pobíhající voříšek. Motorová saň probudila psisko ze spánku před noční směnou kolem domku. Nesmím zapomenout na stromy a stromky nejrůznějších tvarů a velikostí. Výběr jak v obchodním domě. Stačí natáhnout ruku. Můžete mít třeba topol. Nebo dáváte přednost lípě? Jak je libo.

Otevřel jsem sobotní noviny. Setkání předsedy vlády s poslanci. Stalo se v kraji. Těžké boje ohrožují příměří. Výstavba nové linie plynovodu. Špatné počasí nepokazilo náladu.

Za všechno může počasí. Odhodil jsem noviny, jako by mohly za špatnou náladu, hlásící se o slovo s koncem neděle. A ... nevím jak se na protějším sedadle ocitla, ale ... snad jsem usnul ... možná žena, možná dívka. Seděla netečně. Výraz měla tajemně strnulý, tajemně krásný. Studil i hřál najednou. Tmavé oči jako by předznamenávaly vichřici, ale mohly otevírat obálku rodícího se ročního období. Drobná ústa tajila dech. Znehybňující, zmrazující vše živé. Rty se pyšnily úměrností a vlasy ... dlouhé tmavé vlasy....

Neuhnul jsem před palčivými pohledy. Prohlížela si můj obličej, jako by nikdy neviděla muže. Vzpomněl jsem si na UFO a mimozemšťany. Každý časopis musí přinést odhalující reportáž z neznámé planety. Co když ONA patří ... ne. Pod rozhaleným kožíškem měla sněhově bílou halenku a strečovou sukni Těsně objímající zadeček. Bílé lodičky zakončovaly nekonečně dlouhé odhalené štíhlé nohy.

Polilo mě horko. Spalující. Zatoužil jsem jít kus cesty s dívkou sedící proti mně. Vzít ji za ruku, brouzdat se podzimní krajinou, bez cíle, bez hranic času, bez závor lidského nepochopení. Člověka beze slov, ale s přítomností nabízející pár minut štěstí.

Nevěděl jsem, jak neznámou oslovit. Jako bych z kapsy vytrousil řeč, vyměnil slova na nádraží za bezcennou cetku. Snad pochopila moje myšlenky. Usmála se. Našli jsme se očima. Patřili jsme jeden druhému, já jí a ona mně. Měli jsme svoje soukromé ticho. A nikdo nám jej nemohl vzít, ukrást, zničit. S pár drobnými v kapse, stal jsem se boháčem, neboť jsem vlastnil s krásnou mladou dívkou soukromé ticho. Hřejivé, mrazivé, spalující, studící, rozporuplně krásné.

Vlak mířil do tunelu. Do kupé vstoupila tma. Patřila nám. Hustá, neprůhledná, oslepující. Soukromá tma. Cítil jsem, že sedí proti mně ONA. Do tváře dýchal mrazivý dech a ...

Osaměl jsem v kupé. Nedokázal jsem se pohnout, natož vysvětlit, kam se poděla. Naivně jsem ji hledal pod sedačkou, jako malý kluk jsem chtěl sáhnout do kapes, jestli se neproměnila ve skleněnku, studící v kapse, ale krásně hřející vědomím, že patří mně, pouze mně.

Očima jsem probodával místo, kde ještě před chvílí seděla ONA. Zelo prázdnotou.

Málem jsem přešel zastávku. Chtěl jsem se vrátit po kolejích a hledat dívku - přízrak. Možná bych ji zastihl v nedbalkách poletující nad loukami u lesa, možná by

promrzlá hledala náruč, v které by našla teplo, možná hledá mou přítomnost v lese jak hříbky, možná .... už nikdy v životě si nebudeme povídat očima, vlastnit soukromé ticho a tmu, neprozradí, proč je zranitelně ošklivě krásná.

Doma jsem raději mlčel. Děti se těšily na zimu a na Vánoce. Manželka mírnila jejich fantazii.

"Dejte pokoj se zimou!"

V pondělí ráno jsem vyšel před dům. Na zahradě, na každém kousku ještě včera panující zeleně, vládla jinovatka. Rozvalila se v zahradě, pověsila se na každý stromek, ustlala si na každém stéble trávy.

"Zima je tady!" řekl jsem polohlasem. Od lesa ozvěnou odpovídaly tmavé oči předznamenávající vichřici. Byla to ONA, Slečna ZIMA. Mladá, ještě nezkušená. Neměla sílu spalovat, ničit a podrobovat si dobyté území umrtvujícím mrazem. Ale věděla, že její čas přijde. Dospěje ve zralou ženu. Ovládne na pár měsíců život města, bude diktovat bezpodmínečné podmínky kapitulace a zároveň ve skrytu duše se bude bát prvních příznaků blížící se choroby jménem Jaro. Onemocní s prvním trsem sněženek a zdraví jí vrátí opět odplouvající babí léto.

Každým rokem čekám na podzim v prázdném kupé, jestli ONA najde dost odvahy, aby ještě jednou přisedla. Marně. Na louce u lesa se občas prohání, abych nezapomněl na její oči, vlasy a dlouhé nohy. Na soukromou tmu a soukromé ticho.

Jak bych mohl zapomenout. Za minulé zimy ztratila krásu a já bych ji možná ani nepoznal s vráskami od vloček, s tvářemi opálenými mrazem, s očima vybledlýma od zářivě bílého sněhu. Nevadí. Stejně vím, že v lese za městem čeká. Přehrává si film setkání a sní o .... o čem vlastně může snít zima?

ZIMNÍ CHVĚNÍ

Václav FRANC

Oči krajiny
osleplé horečkou vloček
Prosí o něhu
Jemná křídla vloček
Uniknout nemohu
pohledům dětských oček

I slova padnou na znak
Jen tak
Pokud mně právě nejsou v patách
... jako sněženky jaru